

ΚΩΣΤΑ ΣΤ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗ

ΒΡΑΔΥΝΑ ΡΟΔΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΑΘΗΝΑ 1925 - 1927

ΤΥΠΟΙΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

262 - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ - 262

ΑΘΗΝΑΙ

— 1927 —

Σταύρος Κωνσταντίνου
ΚΩΣΤΑ ΣΤ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗ

ΒΡΑΔΥΝΑ ΡΟΔΑ

ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ ΤΟΥ

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΑΘΗΝΑ 1925 - 1927

ΤΥΠΟΙΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

282 - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ - 262

ΑΘΗΝΑΙ

— 1927 —

HT

A PODA A

VOLD TOY

Y NIPBANA

ΟΙΖ: Λ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

285 - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ - 284

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΩ ΔΩΣ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΚΡΙΝΑΚΙΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

(ποιήματα έξιντα περιγένενα)

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ (ποιήματα)

Η ΝΥΧΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ

(Μυθιστόρημα)

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

‘Αγαπητέ μου Ποιητή,

Μοῦ ζητᾶς ἔνα πρόλογο γιὰ τὸ δεύτερο ποιητικό σου τόμο. Τὸ πιὸ περιττὸ δηλαδὴ πρᾶμα γιὰ τὴν Ποίηση, ποῦ εἶναι ἡ πιὸ αὐτοπαρουσίαστη ώμορφιὰ τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ ἀχάριστο γιὰ τὸν ἴδιο, ποὺ ὑποχρεώνεται, ταπεινὸς αὐτός πετό στίχο, στὸ ἐλεύθερο, πέταγμά του. Εἴμαι ὑποχρεωμένος γιὰ σοῦ ἐπαναλάβω, ἀγαπητέ μου νέες, ἐκεῖνο πού εἶπα κάποτε, ἀπὸ τὴν ἴδια ἀφορμή, σ’ένα δμητικό σου. Μὴ ζητᾶς νὰ στηριχθῆς στὸ κονδρασμένο μου χέρι γιὰ νὰ κάνῃς τὴν ποιητική σου παρουσίαση. Οἱ γέροι πρέπει νά στηρίζονται στὸ στιβαρό χέρι τῆς νεότητος. Καὶ οἱ νέοι νά διδηγοῦν τοὺς γέρους, δταν τὸ ἀξίζονν, καὶ νά τοὺς παρουσιάζονται σαντούς πού ἔρχονται κατόπι τους. Τὸ ἀντίθετο εἶνε ἀντινομία. ‘Αν σοῦ δροῦμαι δμως, ἀγαπητέ μου ποιητή, νά δεχθῶ μία τιμή, ποὺ εἶναι κόπος καὶ μελαγχολία γιὰ μένα, δέν μπορῶ νὰ σοῦ ἀφυγθῶ τῇ χαφά πού μοῦ χάρισαν οἱ παρθενικοὶ σου στίχοι.

Κάτι μένει ἀκόμα μέσα μον ἀπὸ τὴν πρωτόλονβη δροσιά τους καὶ ἀπὸ τὸ ἄγνότατό τους ἄρωμα. Ἀναπνέω ἀκόμα μέσα στήν αὐγινή, ἀνοιξιάτικη ἀτμοσφαῖρα, πού σκόρπισαν μέσα μον. Πουλιά κελαΐδοῦν, δλόγυνχά μον, ἀχτίδες παίζονται μὲ τά νερά καὶ τῆς φυλλωσιές. λευκές πεταλούδες φτερονγίζονται ἀπάνω ἀπὸ ἀλικα τριαντάφυλλα καὶ εἰδύλλια πλέκονται μέσα στοὺς ἥσκιον. Κάτι τραγούδει στὴ ψυχή μον καὶ κάτι δακρύζει. ‘Έχω τίν ἐντύπωσι, κλείνοντας τὰ ποιητικά σου τετράδια ἐνός περιπάτου μέσα ἀπὸ ἔναν ἐρωτικόν ἀνθότοπο, ποῦ τὸν πέρασα, ἀκομπάντας στὸ νεανικό σου χέρι.

Καὶ τώρα ζητᾶς νὰ στηριχθῆς ἐσύ στὸ δικό μον γιὰ νά σέ παρουσιάσω στοὺς φίλους τῶν Μουσῶν. ‘Αφισέ με καλύτερα νά ἐξακολουθήσω τὸν περίπατό μον, ἀκομπόντας στὸ δικό σοι χέρι, στὸ χέρι ἐνός νέου καὶ ἐνός ποιητῆ. Περπατοῦμε τόσο δραῖα ἔτοι. Καὶ ἂν χρειασθῆ νὰ παρουσιάσῃ κάποιος τὸν ἄλλον, θὰ εἶσαι ἐσύ πού θὰ παρουσιάσης ἐμένα.

Μέ αγάπη
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΔΑΣΩΣ ΒΟΥΒΟ

ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

ΤΑΚΗ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Δάσος βουβὸ γιομάτο πρασινάδες,
κάτι τρανὸ μὲ φέρνει πιὸ σιμά σου,
καθὼς τάκροθαλάσσι τοὺς φαράδες.
Δάσος βουβό, πῶς θάθελα ἥ χαρά σου
νά μούπαιρνε τοῦ πόνου τῆς χλωμάδες.

Μικρούλης, σὲ θυμᾶμαι, ποὺ ἥ φλογέρα
κάποιου βοσκοῦ μέ φώναζ' ἔκει πάνω
καὶ μ' εὔρισκε τό φίλημα τάγέρα,
σά λούλουδο ἀνοιξιάτικο καὶ πλάνο,
σά μία πεταλουδίτσα στόν αἰθέρα.

Κ' ἐφηβος δταν ἔγινα—θυμή σου,
δάσος, ωσάν ἀνθόπλεχτη βεράντα,
ἔρχόμουνα μέ κάποια, ὅχι ώς πάντα,
νά πιῶ νερὸ γλυκό ἀπ' τήν πηγή σου...
Κάτι ἀλλα μέ καλούσανε συμβάντα.

὜! ναί, τὸ ἀστροφέγγισμα τὰ ξέοι :
Μία νύχτα ἡ ψυχή μου εἶχε ὀμαρτήσει.
Μέ τράβηξεν ἐκείνη ἀπό τό χέρι
καὶ μέφερε σᾶτέλειωτο μεθῦσι,
ποὺ ἀπ' τή ζήλεια κρύψτηκε τάστερι.

Κῦστερα, πῶς περάσανε τά χρόνια!
Δάσος βουβό, ἀναίσθητα περνάει
ἡ πρώτη ξελογιάστρα, καὶ γελάει....
— Ὡ! τίποτα ποτέ δέ ζῆ αἰώνια! —
Σέ λίγο θά τήν εὔρουντε τά χιόνια,
τάμαρτωλό της παρελθόν νά βλαστημάει...

ΟΛΑ ΤΑ ΚΥΒΕΡΝΑΙ Η ΗΔΩΝΗ.....

Στὸ φίλο μου, ΕΔ. ΚΩΝ...

“Ολα τά κυβερνάει ἡ ἥδονή;
Κ εἶναι γλυκιά, γλυκιά, γιομάτη μῆδα!
κόκκινη, κατακόκκινη σάν τή πορφύρα,
καὶ τὸ κορμί μειλίχια τό δονεῖ.
“Ολα τά κυβερνάει ἡ Ἦδονή.

Στό πανηγῦρί της ἐλάτε, μεστωμένα
κορίτσια, κί ἀγόρια ἔρωτευμένα,
καὶ πέστε στήν πλατειά της ἀγκαλιά,
ποὺν ἀνοιχτή γιὰ δόλους τούς πιστούς της
κ' ἐκεῖ τὰ λαγγεμένα σας φιλιά,
θυσία ταπεινή τοῦ δραίον θεοῦ της,
σκορπίστε ἀπ' τόν πόθο φλογισμένα.

Ξέρει καί τούς φτωχούς νά προστατεύει,
καί νά τούς πλάθει δνείρατα γλυκά,
καί τούς ἀπελπισμένους νά πλανεύει,
κι' ἔχει γιὰ τούς ἐρωτευμένους μυστικά,
κρυμμένα στάλαβάστρινο κορμί της,
κ είναι τόση μεγάλ' ή δυναμί της,
πού ή Δόξα στή λαγνεία της μπροστά^ρ
φαγίζει, καί λιγώνεται μαζί της.

"Ολα τά κυβερνάει ή Ἡδονή.
καὶ τὴν ἀρωστημένη τήν καρδιά μου
καὶ τό μισοσβυσμένον ἔρωτά μου,
κι' αὐτή τήν κουρασμένη μον ψυχή,
πού πλάθει τά τραγούδια τά φτωχά μου.
"Ολα τά κυβερνάει ή Ἡδονή!

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΡΩΛΟΓΙ

"Ακου τό παλιό, τὸ σκουριασμένο μας ρολόϊ,
κάτι ψιθυρίζει μέσα στό σκοτάδι,
κάτι σάν τραγοῦδι καὶ σάν μοιρολόϊ
'Ορφικῆς κιθάρας, μέσ' ἀπό τόν "Αδη..."

Σύντροφος τοῦ πόνου καί τῆς συμφορᾶς μας,
στή γωνιά τοῦ τοίχου μένει τόσα χρόνια.
Κλαίει τὰ περασμένα καί μέ τήν καρδιά μας
μοιάζει ποὺ σέ λίγο θά τή βροῦν τά χιόνια...

Κάθε κτύπημά του μὲ τή σκέψη σμίγει,
ἄχ, καί μοῦ θυμίζει γελαστές αὐγούλες,
ἡδονομεθύσια, πού δ καῦμός τά πνίγει,
πόθους φλογισμένους γιά χλωμές παιδούλες.

Τίς βραδυές, πού μόνος ἔγερνα, μαδῶντας
κάποιες μαργαρίτες στάρωστο κλινάρι,
κι' ἀπ' τὸ παραθύροι ἔμπαινε γελώντας,
ἀπό εἰρωνία τό λευκό φεγγάρι,

Καί τό ματωμένο δειλινό ἀκόμα,
πού ἡ βροχή στά τζάμια πένθιμα μιλοῦσε.
Κ' ἔβλεπα τὸ ἄγιο τοῦ πατέρα στόμα,
σ' ἕνα χαμογέλοιο τήν πνοή ποὺ κλειοῦσε.

Πόσο τό λατρεύω τό παληό ρολόϊ,
ἔτσι ως ψιθυρίζει κάτι στό σκοτάδι,
κάτι σάν τραγοῦδι καί σάν μοιρολόϊ
Όφρικῆς κιθάρας μέσ' ἀπό τόν "Ἄδη..,

ΑΠΟΚΡΗΣ

Στὸ φίλο μου καὶ ποιητῇ
ΒΑΣΣΟ ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΤΗ

Οἱ σερπαντίνες στά μαλλιά ἀπλώνονται
χρωματιστές σάν πεταλούδες
"Ολα ἔχνιοῦνται ἀπόψε, δλα λιγόνονται
τό κέχι σπάει κι' ὁ κόσμος τρελλαμένος
σ' ἐνός χοροῦ ζητάει τό στροβίλισμα
νᾶνδη τήν ἥδονή του εὐτυχισμένος.

Στά κομφετί τά φραία μουτράκια κρύβονται,
κ' οἵ κολομπίνες τούς πιεοδότους των κοιτᾶνε.
ἀπόψε ἡ ζωή γλεντάει τή νειότη της
κι' ἀπ' ἔρωτα ἡ καρδιές μας πλημμυρᾶνε.

Σμίγουν φτωχοί καί πλούσιοι μεσ' στή τρέλλα τους.
Φίλοι κ' ἔχθροι ἀδελφωμένοι πᾶνε.
Τά μίση, πίσ' ἀπό τή μάσκα κρύβονται
κ' οἵ τίτλοι ἀπαρατήρητοι περνᾶνε.

Νά ἡ ζωή πού κυβερνάει τά ἔνστικτα!
— Εὕθυμο δύνειδο, πού τήν αὐγή θά σβύση...
Μοιραῖο κι' αὐτό, σάν δλα τά ὄμορφα,
πού μάς χαρίζει ἔνα μεθῦσι.

Τό καινούργιο σου φόρεμα
σά καινούργια σ' ἐλπίδα
στῶν ματιῶν καθηφτίστηκε
τή σβυσμένην ἀγτίδα
καὶ μοῦ σκόρπισε μέσα μου
τό φρυγτό καρδιοχτύπι:
γιά τό τώρα ποῦ χάνεται,
γιά τό μέλλον πού λείπει.

Μή τό βγάζεις τό φόρεμα,
πού μιά χάρι σου δίνει
καὶ σύ μοιάζει σάν ὅνειρο
μέσ' τή νύχτα πού σβύνει.
Τό καινούργιο σου φόρεμα,
πού τραγούδι σέ κάνει
κι' δ σκοπός του ξεχύνεται
καὶ στή σκέψι μου φτάνει...

MIA NYXTA TΟΥ ΓΕΝΑΡΗ

(ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ)

Λέει τό πικρό της μοιρολόγι
ἡ γρηγά βροχή.
Χτυπάει μεσονύχτι τὸ όιλόγι.
Μοῦ σπαράσσει τή ψυχή.

Πάνω στό κρεβάτι τό κλειστό του στόμα
πειά δέν μοῦ μιλᾶ.
Κίτρινο τό προσωπό του, μά... κι' ἄκομα
δ φτωχός χαμογελᾶ.

Καὶ σ' ἔνα ντιβάνι λιγοθυμισμένη
γέρνει— Τί καῦμός!—
‘Η γλυκειά μου μάννα. Κάποιος τήνε δένει
πόνος φοβερός.

“Οξω οὔτ’ ξν’ ἀστέρι δὲ φωτοβολᾶ.
Κρῦνο φοβερό.
Κι' δμως δ πατέρας δὲ κρυώνει πειά.
δέ φοβᾶται τόν καιρό.

ΟΙ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

στὸ ποιητὴ καὶ φίλο
ΣΤΕΦΑΝΟ ΜΠΟΛΕΤΣΗ

Κρίτα τούς ἀτσίγγανους
μέσ' στό δειλινό τό γκρίζο πού περνᾶνε
μόψιν σκοτεινή.
— Δὲ μοιάζουν μὲ πουλιά, πού φεύγουνες
καὶ δὲν ξέρουνε ποὺ πᾶνε;

Δίχως μοῖρα νάχουνε,
τὴ μοίρα μας κοιτάνε,
Κι' ἐν τά συννεφα ψηλά
βροχές καὶ μπόρες τούς μηνοῦν,
τά κοιτάζουν σάν παιδιά
καὶ χαμογελᾶνε.

Γά βιολιά τους παῖζουνε
τὸν πόνο καὶ τή λύπη.
Κ' εἶναι τόσον ὕμιορφες
ἡ νότες πού σκορπᾶνε,
κείναι τόσο ἀνθρώπινες,
πού ἀπ' αὐτές δέ λείπει
οὔτε τὸ χαμόγελο,
οὔτε τό καρδιοχτύπι.

Κοίτα τούς ἀτσίγγανους,
πού κοπάδια πᾶνε...
σά πουλιά πανέρημα
κι' δμως τραγουδᾶνε...
Μοιάζουν μέ τούς στίχους μου,
ποὺ σκοπούς σκορπᾶνε,
δίχως νά γνωρίζουνε
τί τούς περιμένει
στό στρατί πού πᾶνε...

ΜΟΥΔΩΚΕΣ ΝΑ ΠΙΩ

Τάστρα ήταν βουβά
τό θλιμμένο βράδι.
τάστρα ήταν βουβά
καί μέσ' στό σκοτάδι,
—ἄγνωστα πουλιά,
μ' ἄγνωστες ἐλπίδες,—
παίζαν τά βιολιά.

Σά φεγγοβολιά
ἔσκυψες καί μείδες.
Κι' ἄπλωσες δειλά
τ' ἀπαλόσουν χέρι,
ἀστρού ἀπό ψηλά
πρός τῆς γῆς τά μέρη,
κάποιας ὡμορφιᾶς
κράξιμο—τραγοῦδι,
κάποιας ζωγραφιᾶς
θεῖκὸ λουλοῦδι

Κ' ἥρθες σάν αὐγή
μέσ' ἀπό τά μῆρα,
σά δροσοπηγή
μέ δροσιές πλημμύρα.

Κ' ἥρθες σάν ἥχώ
μουσικῆς—θυμήσουν!—
Μ' εύρες νά διψῶ...
Μούδωκες νά πιώ
φῶς ἀπ' τήν ψυχή σου.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

“Ακουσε τί μούλεγες τό βράδυ
ἡ μικρή μας βρύσι
καί τά εἴπε ὅλα στό σκοτάδι
δίχως νά θελήσῃ....”

Τάκουσε μέ ζήλεια καί μέ φθόνο κεῖνο
νάλ μᾶς φανερώνει
στό φεγγάρι, πούρθε, μαραμένο κρῖνο,
νά μᾶς καμαρώνει...

ΜΕ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΥΣ ΕΦΗΒΟΥΣ...

Μέ τούς ωραίους ἐφήβους παιίζεις καὶ γελᾶς
καὶ λούζεις τό κορμί σου.

Μέ τά μυρωδικά πού στάζουνε τά χείλη τους
στής σερενάτες τῶν φιλιῶν. Μαρία.

Κάτασπρα στήθη, πού οἱ κρίνοι γέρονουνε
νά παιίζουνε μαξί τους:

Παιχνίδια πού φαντάσθηκαν κι' ἀπόλαυσαν
γυμνές μαγδαληνές στήν κολασί τους.

Χλωμά, ἐκστατικά κι' ὅνειροφάνταστα
στής λίμνης τὸν καθρέφτη.

Παιίζουν τ' ἀστέρια καὶ γελοῦν καὶ θέλουνε,
τῷραιό σου κορμί νά τάσημώτουν.

Νύχτα πού ὁ λογισμός σέ σένα πέταξε
σκλάβος καὶ τρυγητής νά καμαρώσῃ:
(^{7Ω!} Μεσσαλίνα!) τῶν ὄργιών τά Ṅνειρα,
πού οἱ πόθοι σου σ' ἐφήβους ἔχουν δώσει..

ΤΟ ΞΕΡΩ !

Τὸ ξέρω ἔνα χεινόπωρο πῶς μᾶς παραμονεύει
καὶ πῶς σέ κάθε ἄνοιξη πλακών' ἡ χειμωνιά.
Μά πάντα πίσω ἀπ' τῶμορφο τό μῆσος βασιλεύει,
καὶ μέ τὸ μῆσος ἔζησεν ἡ ἀνθρώπινη γενιά.

Τό ξέρω, πῶς ὁ ἔρωτας παντοτεινός δέ θᾶναι
καὶ πῶς τά τριαντάφυλλα θά μαραθοῦν κι' αὐτά.
Κι' δτι αὐτοί ποῦ ἐπλάσθηκαν μονάχα ν' ἀγαπάνε
σωριάζονται στής μοίρας των των μιὰ μέρα τά γραφιά.

Τό ξέρω! Μά τί τῶφελος ἀν δίχως πόθο ζήσω,
δίχως ἀγάπη κι' ἔρωτα καὶ δίχως ἥδονή
Καὶ τό ἔγώ μου δλόκληρο στή Μοίρα σπαταλήσω,
Αἴ! τότε πιά ἄς μου ἔλειπε γιὰ πάντα κι' ἡ ζωή.

ΑΠΟΝΙΑ

Μέσ' στὰ κάτασπρα ντινμένο
Τό φεγγάρι ἀπό ψηλά
Κάποια λεύκαν ἀσημώνει.

Μά ιρυμμένη στή σκιά,
Λυπημένη τήν κυττᾶ,
Καί θρηνεῖ ἡ ἀνεμώνη,..

”Ἄχ! καί μήπως στή ζωή
τοῦτο πάλι δέν συμβαίνει,
στῶν ἀνθρώπων τής καρδιαίς;

”Άλλες χαίρονται, γλεντοῦν,
ἄλλες, κλαῖνε καί πενθοῦν,
μά κανεὶς δέν θὰ βρεθῇ,
νά τῆς στοχαστῆ ποτές!...

ΚΑΠΟΙΑ ΒΙΟΛΙΑ

Στό καλλιτέχνη
ΓΙΑΝΝΗ ΤΖΑΒΕΛΑΚΟ

Κά ποια βιολιά
στή σιγαλιά
τῆς νύχτας σιγοκλαῖνε.
Εἶναι πουλιά
δίχως φωλιά,
Τόν πόνο τους πυύ λένε.

Μεθυστικά,
νοσταλγικά
τά δόδα εὐωδιάζουν.
Καί τώ βιολιά
στή σιγαλιά
τραγούδια τους ταιριάζουν.

Παληά χαρά
λυπητερά
κι' ἔγώ θά τραγουδήσω.
μέ τό βιολί
κάποια τρελλή
λαχτάρα μου νά σβύσω.

ΚΑΛΩΓΡΗΑ

Σὲ μοναστήρι ἐρημικό πού τό στολίζει
περιβολάκι ἔξοχικό,
Σέ μοναστήρι πού ἡ ψυχή μου τό γνωρίζει
ἀπό παιδί μικρό.
Εἶναι κλεισμένη χρόνια τώρα
παιδούλα ντροφαντή
Χαρούμενο πουλάκι πού τό κλείσαν
σέ σιδηρόφρακτο κλουβί.

Κι' ἀπ' ἔξω ἀπό τά κάγκελα περνῶ τό δειλινό.
διαβάτης καί δακρύζω.
'Ακούγω ἔνα ψιθύρισμα γλυκό¹
καί μιά φωνή γνωρίζω.
Σέ προσευχῆς μονότονο ρυθμό,
ποὺ ἀπό τά χείλη βγαίνει;
Μιανῆς παιδούλας πού ντυμένη
σά γρηά
Τό θάνατο μονάχα περιμένει

Η ΓΑΖΙΕΣ ΕΥΩΔΙΑΖΟΥΝΕ

Οἱ γαζίες εὐωδιάζουνε στό πάρκο.
Ντροπαλή μου, μή διστάζεις νά περάσης
θά σέ λούσουν ἀργυρόχλωμες γεράϊδες,
ποὺ ξεφεύγουν ἀπ' τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.
Βάλ' το μπλέ τό φρόεμάσουν (πῶς σοῦ πάει!)
Θά σέ δοῦν τά νυχτοπούλια καί θά πάφουν
Τό πλαφάρικο τραγούδι, κι' ἔνα ἀηδόνι
Δίχως ταῖρι, θά σέ 'δη, θά σ' ἀγαπήσῃ
'Κεὶ κοντά στό ποταμάκι σέ προσμένω.
'Ελ' ἀπόψε νά μιλήσουμε, καλή μου
'Η σκιές μας θά ώμορφίνουνε τό πάρκο
Κι' ἀρμονίες θά σκορπίζουνε τά δένδρα
Μή φοβᾶσαι γιατί σκλάβοι σου θά γείνουν
ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς φύσης ποῦ θά βλέπουν.
Καί θά γείρουν ταπεινοί προσκυνητάδες
Νά θαυμάσουν τῆς ἀγάπης τή θρησκεία!

ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΙ' ΑΓΑΠΗ

Φτώχεια κι' ἀγάπη,—Τί ντροπή!—
μ᾽ ἔχουν σκλαβώσει.
Μιά κουκουβάγια στή σκεπή
τό κλάμμα της ἥρθε νά πῆ
τη φυίκη νά μᾶς δώσῃ.

Τῆς μοιάζω ἀλήθεια-τί καῦμός!—
κανείς δέν μέ κυττάζει.
Μέσος στή καρδιά μου δ στεναγμός
—δραῖος ἔφηβος, χλωμός
μαζύ της κουβεντιάζει.

ΚΥΤΤΑ ΤΟ ΡΥΑΚΙ...

Κοίτα τό όντακι,
μούπες κάποιο βράδυ,
Κοίτα τό όντακι
πού μέσος στό σκοτάδι
τρέχει και γελάει
κι' δ, τι βρεῖ μπροστά του
παίρνει και τό πάρι
σ' ἄγνωστους γιαλούς.
Κοίτα τό όντακι,
πού μᾶς ψιθυρίζει
κάτι στό σκοτάδι.
Ἄχ, δέν σοῦ θυμίζει
ῆχους παιδικούς;

ΕΝΑΣ ΠΑΓΚΩΣ

στὸ φίλο μου Ι. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
Διευθυντὴ τοῦ «Μωριᾶ»

“Ενας πάγκος στή γωνιά τοῦ κήπου, ἔνας πάγκος....
Τά ζευγάρια πᾶνε κεῖ τής νύχτες καὶ λιγώνονται.
Τάηδονάκια στό πλευρό τους ξημερώνονται.
“Ενας πάγκος στή γωνιά τοῦ κήπου, ἔνας πάγκος,
πού μιά θρησκεία τούς πιστούς της προσκαλεῖ.

Τόν στολίζουν τάνθη γύρω μέ τής μυρωδιές
μέ τής μυρωδιές τους τής ώραίες...
Πεταλούδες περνοῦν καὶ τούς κοιτάζουνε
μέ παιχνιδιάρικα καμώματα τόν ξελογιάζουνε
Καί μοιάζει μὲ ἐκκλησοῦλα τής βραδιές,
πού οἱ ἐρωτευμένοι εὐλαβικά προσεύχονται..

Πόσες χαρές ξεφύλλισεν ὁ ἄνεμος στό πλάι του
σάν κάποιους στοχασμούς ὁ νοῦς μας σά φουντώνει.
Τό παραλήρημα τῆς βρύσης κάπου ἐκεῖ κοντά θιλώνει:
Τής μουσικές τῶν ἀρωμάτων, τῶν φιλιῶν τά κελαῖ-
δίσματα,
καὶ τῶν ἐρωτευμένων τής πνοές πρός τῆς ἀγάπης
τάπειρο....

ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ

Στὸ φίλο μου (ΤΑΚΗ ΔΑΜΠΑΔΙΤΗ)

Λογιῶ — Λογιῶ παρέες στήν ταβέρνα
μέ βρισιές καὶ μέ πρόστυχες κουβέντες
συνωδεύουν στό τραγοῦδι τή λατέρνα
καὶ πινούνε κρασάκι νά μεθύσουν,
τά φραμάκια καὶ τής πίκρες τους νά σβύσουν.

μιά γύφτισα σέ λίγο μένα ντέφι
ἀρχίζει ἔναν γύφτικο χορό.
καὶ τραγυσδάῃ καὶ τραγουδάει καὶ σπάει κέφι.
κι' ὁ κάθε νειός ποὺ τήν κοιτάζει δλο γνέφει
γιά τό κορμί της στοχασμούς ἔνα σωρό.

Καί πῶς ἀνάβουν τά μεράκια, πῶς ἀνάβουν!
ἀπ' τό κοράσι, ἀπό τό γύφτικο χορό.
Μέσ' στήν ταβέρνα τά μυαλά πυρώνουν, καίνε..
“Ἄλλοι γελοῦν ἀπ' τό μεθῦσι κι' ἄλλοι κλαίνε
κι' ἄλλοι γυρίζουν στόν παλήρο τους τόν καιρό.

Κι' ὅταν τελειώσῃ δλ' αὐτή ἡ ἴστορία,
τά τραγουδάκια, ὁ χορός καὶ ἡ βρυσιές.
Τῶν μεθυσμένων ξεκινάει ἡ συνοδεία
μέσ' ἀπό τής παληές τής γειτονιές
μέ χάχανα τραγούδια καὶ φωνές
Καί μερικά παραθυράκια ἀνοιγοκλίνουν
καὶ πίσω ἀπό τής γρύλλες σιγοσβύνουν
τῶν κοριτσιῶν ἡ ἄδολες καρδιές...

ΜΕΤΑΞΕΝΙΟ ΔΙΧΤΥ

Μεταξένιο δίχτυ ν ἀγάπη κλώθει
σέ καρδιά ἀνθισμένη.
Καὶ ξυπνοῦν νεράϊδες οἱ γιγάντιοι πόθοι
κι' ὁ καῦμός πεθαίνει.

Στό φτωχό καλύβι, πού γυρνοῦν τό βράδι
οἵ χρυσές ἐλπίδες,
Ἄπλωμένο εἶναι τῆς ἀγάπης χάδι
πού ἔσυ δέν εἰδες.

Στή δική μου γεῖρε ἀγκαλιά στοχάσου
καρτεροῦν ἀηδόνια,
Νά σου ποῦν ἡ ἀγάπη πῶς τὴν ὠμορφιά σου
θά τήν τρέφει αἰώνια.,

ΔΙΨΑ

Σὲ πῆρα ἀπό τό χέρι καὶ πήγαμε στή βρύση,
στή βρύση, πού ἔνας κισσός τήν ἀγκαλιάζει.
Ἐγερν' ὁ γήλιος χαρωπά στή δύση
καὶ σκόρπια ὁόδα χάϊδεντα τάγέρι,
πού τάχεν δι Βοριᾶς φυλλορροήσῃ...

Μούπες: διψῶ, κι' ἀκούμπησες τά χείλη σου, τά
διψασμένα,
λαχταριοτά στήν κάνουλα, νά πιεῖς νερό.
Παίζαν τά στήθη σου τά ποθοφλογισμένα
—Νεράϊδες σέ ἀθάνατο χορό...
ἐν φ' τ' ἀηδόνια φέλναν μαγεμένα...

Κ' ἔπινες ὥρες, κ' ἔπινες, δίχως τελειωμό,
κ' ἔγω στό πλάτι σου σκυφτός καρτέραγα, διψοῦσα.
Σιγά-σιγά τρεμόσβυνε τό δειλινό,
κ' ἡ νύχτα θά μᾶς εύρισκεν ἡ μαυρομαντηλοῦσα,
στήν κάνουλα νά πίνουμε...νερό...

ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΣΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μέσα στό συρτάρι τό κλεισμένο
είναι κάποια γράμματα παληά σου
κι' έχουν γιά σημάδι σφραγισμένο,
ώ! παληά μου ἀγάπη τ' όνομά σου!

Κάποιες νύχτες κάθομαι σκυμμένος
δίπλα ἀπό τή λάμπα, τά διαβάζω...
ἄνθρωπος γυρνῶντας ἀπ' τά ξένα
στό φτωχοῦλι σπῆτι του, λές, μοιάζω.

Κι' δ, τι εύτυχία τόν προσμένει
βλέποντας πολτραίτα ἀγαπημένα
Τέτοια μεσ' τά στήθη μου ἀνασταίνει,
μιά φωνή γλυκειά ἀπ' τά περασμένα.

Στήν κομματιασμένη τήν καρδιά μου,
π' ἄγριος χειμῶνας βασιλεύει,
κάθε μιά γραμμή καθώς διαβάζω
γίνεται χαρά και μέ χαϊδεύει...

Ξαναζοῦν ἐλπίδες, παραμύθια,
και ιρυφοφιλήματα δροσάτα
και χαμογελοῦν μέ τήν ἀλήθεια,
μεθυσμένα ἀπ' ζωτά τά νειάτα....

Μένα στό συρτάρι τό κλεισμένο
είνε κάποια γράμματα πιληά σου,
πού μέ προσκαλάνε φλογισμένο
σάν παιδί μικρό στήν ἀγκαλιά σου...

ΠΑΡΚΟ ΠΑΛΗΟ

Πάρκο παληό μιά θύμηση μέ ξαναφέρνει πάλι
στά φειδωτά δρομάκια σου, μέ τ' ἀνθισμένα κρῖνα,
και ξαναζωντανεύουνε σάν ἵσκιοι, ἀγάλι-ἀγάλι,
τά πρῶτα καρδιοχτύπια μου, τά παιδικά μου κεῖνα

Οἱ πάγκοι σου πού μεῦρηκαν μέ τά βιβλία στά χέρια
στό πλάι κάποιας βεργόλιγγης μικρούλας νά διαβάζω
τήν εύτυχία τοῦ ζωτα.-χειμῶνες-καλοκαίρια...
κι' ὥρες νά κάθουμαι όμηρά και νά τής κουβεντιάζω.

"Ολα περνοῦνε, πάρκο μου, σάν ἵσκιοι κι' ἀκλουθᾶνε
ένα ἀπέραντο κενό στά βάθη τοῦ ἀπείρου.
Καί σάν βιολιά μελάγχολα τσιγγάνων, λές, σκορπάνε
μιά νοσταλγία παθητική στό σβύσιμο τοῦ ὀνείρου.

ΣΑ ΧΛΩΜΟΥΛΙ ΚΡΙΝΟ

Στοῦ βουνού τή ράχι προσευχή ἀντηχάει
τοῦ βοσκοῦ ἡ φλογέρα.
Τέτοιαν ὥρα πάντα μιὰ σκιά περνάει
ἀπ' τό φῶς τοῦ αἰθέρα.

Καί στό προσωπό του τό ἥλιοκαμένο
σταματάει κ' ἔκεινο.
"Ωμορφο πού εἶναι ἔτσι λυπημένο
σά χλωμούλη κρίνο.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ...

Τό παραθύρι τώζοσεν σάν πρῶτα ὁ κισσός
μέ τά πυκνά του φύλλα
Ξύπνησε πάλ' ἡ ἄνοιξη."Εφυγ' ἡ χειμωνιά
κι' ἡ μαύρη ἀνατοιχίλα.

Ζευγαρωμένα τά πουλιά γιορτάζουνε στά δάση,
μά ἐσύ, φτωχή καρδιά,
Χειμῶνα θάχεις πάντοτε, γιατί ἔχει φωλιάσει
ὅ πόνος σου βασιά.....

ΔΕΝ ΤΩΠΑ....

Δέν τώπα τό παράπονο που κρύβω στήν
σέ ανθρωπο ποτέ.
Τό ξέρω, δλοι πώς ζητοῦν νά κλέψουν τή
καρδιά μου
καί νά γελοῦν μ' έμε.

Δέν τώπα τό παράπονο... .Τό κρύβω ώς που
σέ μιά άκρη τάπεινός.
Πειά τότε ίσως τό μάθουνε τ' αστέρια καί μέ
μαζύ κι' δ ουρανός... κλάψουν

ΜΟΔΙΣΤΡΑΚΙ

"Όλο τσαχπινιά καί νάζι
πῶς περνᾶ καί μέ κοιτάζει.
μέ τό μακρουλό γοβάκι
τό κομψό τό μοδιστράκι.

Στόν ίδρωτα βουτηγμένο
δλη μέρα τό καῦμένο
μέ τή μηχανή γαζόνι,
πότε φάβει καί τρυπώνει.

Πότε τό μικρό δακτύλι
ή βελόνα τής ματώνει
κοκκινίζει σάν τάχείλη
δταν ντροπιαστά δαγκώνει

Καί γελάει δταν πονάει
κι' ὅταν κλαίει τραγουδάει
κι' ὅταν περπατάει χορεύει
κι' ὅταν σιωπᾶ μαγεύει.

"Έχει νοιώσει μέ τό πόνο
πειό βάθειά τή καθ' ἀλήθεια
καί δέ πλάθει παραμύθια
κι' οὔτε σιαταλᾶ τό χρόνο

Παραδίνοντας τά βράδια
σάν τής ὅλλες τής κοπέλλες:
καθ' ἀτομισμό στά χάδια
καί στοῦ ἀσωτισμοῦ τής τρέλλες.

Κ'έχει γοῦστο στή ραφή της
κ'έχει χάρη στή μιλιά της,
κι'έχει κάτι στή ψυχή της,
πουέχει πάρ' ἀπ' τή δουλειά της.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΒΙΤΡΙΝΑ

Μπρός σέ βιτρίνα πλούσια σταμάτησε τό βῆμα
τά πράγματα κοιτάζοντας μέ βλέμματα δειλά.
Τής Πολιτείας τής ἀνανδρος χαμίνι, ίσως καὶ θῦμα,
πού τώρα τάπαρνήθηκε καί σέ περιγελᾶ.

"Ωιμέ! τά μαῦρα μάτια σου κλαυτά καί βουρκωμένα.
σ'ένα μαντῦλι φάνηκαν νά κρύβουν τόν καῦμό!
Τά πράγματα πού θαύμαζες μικρά μπροστά σέ σένα,
πού ή φήμη σου κυλίστηκε στής φτώχειας τόν γκρεμό.

Τό χρήμα πού σπατάλησες ζητῶντας τήν ἀγάπη,
πλάθοντας ἀνθινα ὄνειρα ώσάν τούς ποιητές.
Φαρμακεό φέρνει γιά σέ τό μαῦρο του, δρολάπι,
γιά φίλους πού σέ ξέχασαν κι' ἀς σέ θυμόνταν χτές.

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΣΤΗΛΩΝΕΤΑΙ....

Τό Ναζωραϊο θυμήθηκα ἀπόψε σταυρωμένο
κι' ἀρχισα νά θρηγῶ.
Καμμιά φορά ἡ θύμισης μέ φέρνει σκλαβωμένο
ψηλά στόν οὐρανό.

Μα ν α δ ε ξ: σεῖς πού φέρατε καθένα μας δῶ πέρα,
ἀλήθεια σᾶς πονῶ.....
·Ο Γολγοθᾶς στηλώνεται γιά κάθε μιά μητέρα,
πούχει βυζάξει γ ν ι ó.....

ΧΙΝΩΠΩΡΟ

Στενάς' ἡ μουσική τῆς ὡμοιοφιάς
στοῦ πάρκου τήν ἀπέραντη γαλήνη
Καινούριος Ἐπιτάφιος φανερώνετε.
Στολίδια οἱ μαραμένοι κρίνοι.

·Ακου τά νυχτοπούλια κλαῖν λυπούμενα
πού ξάγρυπνα τά μάτια, φοβισμένα.
Βλέπουν τῶν φύλλων τό κλαψάρικο χορό.
τῶν πένθιμων στιγμῶν τά πεπλωμένα,

·Απλώθηκε τό σάβανο κατάχλωμο..
καί ἡ πνοή τῶν φύλλων τρεμοσβύνει
Τήν ὥρα πού τοῦ φεγγαριοῦ τάποφεγγα
ἡ σιγαλιά τῆς νύχτας καταπίνει.

Κ ἔτσι καθώς χτυπᾶνε κάποια σήμαντρα
τῶν ἐκκλησιῶν, ξαφνιάζομαι καί θέλω.
Χινόπωρο νάρθῃ γιά μένα πούπεξα
στό Δράμα τῆς ζωῆς ἔναν Ὁθέλλο...

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Πιά γόνδολα βενέτικη θά πάρη τήν ψυχή μου
ἀπόψε, πού τή πλυμμηθοῦν λαχτάρες κι' ἄγριοι πόθοι
νά τήνε πάει στής ποιῶνορφης Δόγισσας τό κανάλι.
Πιά γόνδολα Βενέτικη θά πάρη τήν ψυχή μου
τώρα πού τής νυχτός τό φῶς τριγύρω μας ἀπλώθη.

Ἡ πολιτεία κοιμήθηκε τόν πειό βαθύ της ὑπνο.
καί ἡχοὶ μελαγχολικοὶ γιθάρας τήν ταράσσονται
κι' ἀπάνω ἀπό τόν οὐρανό τό φεγγαράκι ξύπνο
μιὰ γοητεία ἐλκυστική σκορπάει στής ταράτσες,
πού ορμαντζόουν ἡ λευκές κατάλευκες κυράτσες.

Στά ντάνσιγκ μέσα οἱ τρελλοί χορεύουν πιερόδοτοι.
Πέρονει μιάν δψι ἡ ζωή γλυκειά καί μεθυσμένη,
κι' ὃς ἀντηχοῦντε τής τζάς μπάντ οἱ φρενιασμένοι
κρότοι.
τῶν παιδικῶν μας ἡμερῶν περνάει ἡ ὠραιότη
στῶν κοριτσιῶν τά πρόσωπα ἀριὰ ζωγραφισμένη.

Ἄξιζ' ἀπόψε ἡ ζωή! Γλυκό ποῦνται τό γλέντι!
Μέσσα σέ χρυσοπότηρα ρουφᾶμε τήν ἀγάπη,
ἀπό τό πιό πιό μικρό σκαρτιά ὡς τό μεγάλο ἀφέντη.
Τής σάρκας μας ἔχειλισε τό ἥδονικό τής ἄχτι.
"Ολα σέ λίγο θά σβυστουν καί θά γενοῦνται στάχτη...

ΚΑΤΑΔΙΚΩΣ

Πίσ' ἀπ' τά κάγγελα τῆς φυλακῆς μου
σέ καρτερῷ νάρθης. ἀγαπημένη,
Χρόνια καί χρόνια τώρα τῆς ψυχῆς μου
νά φέροης τά λουλούδια φλογισμένη.
Πίσ' ἀπ' τά κάγγελα τῆς φυλακῆς μου
μέ τήν καρδιά στόν ἔρωτα δοσμένη.

Τής ἀμαρτίας ἡ νύχτα μ' ἀγκαλιάζει
καί μέσα μου ξιπνοῦν τά περασμένα.
Τοῦ σκοτωμένου ἡ φωνή μέ κράζει.
"Ολα ζητοῦν ἐκδίκησι γιά μένα
Καί μοναχά ὁ τοῖχος, πού μέ φράζει
δέ φαίνεται σκληρόκαρδος σέ μένα.

Σάν ὅνειρο σέ βλέπω καί σέ θέλω
με² στοῦ κελιοῦ μου τή μαρτυρωσύνη,
ὅ ἀμαρτωλὸς ἔγώ, σάν τόν Ὁθέλλον,
πού ἡ φείρα τό φτωχό μου αἷμα πίνει
καί χάνεται σιγά-σιγά τό Μέλλον
στοῦ Νόμου τή σκληρή δικαιωσύνη.

Τά βηματά σου ἀκούω ν' ἀντηχοῦντε.
Λίγη χαοά σάν ἡλιος μέ φωτάει
ῳ ἡ ἀγάπη πόσο μέ μεθάει!
Οι ἐφιάλτες τή ψυχήμου ξεγελοῦνται
"Ετσι ἡ ζωή μου πάντα θά περνάει
Τά χιόνια ὡς δτον ἔρθουν καί τή βροῦνται.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ

Τής φθινοπωρινές βραδιές, δπου βαραίνουν οι καρδιές στό μάδημα τῶν λουλουδιῶν καί στοῦ Βορραῖα τὸ θρῆνο Μιά νοσταλγία παθητική, πικρή, μά πόσο ἐλκυστική αἰσθάνομαι μεσ' τὴν καρδιά σάν ψιλοφριά νά κλείνω.

Ω! τά μουτράκια τάπαλά καί τά χεράκια τά λεικά,
π' ἀγγίσανε τό εἶναι μου, περνοῦν ἀπό μπροστά μου,
ἀποκαίδια τῆς ψυχῆς, σάν ὑμνοι κάποιας προσευχῆς
καί σά φωξάκια μακρυνά σβυσμένα τοῦ ἔρωτά μου.

Ἡ ἀγάπες μου ἡ περαστικές, περνοῦνε πόσο αἰσ-
θαντικές.
ἴδιες στή στράτα πού μικρός τής εἶχα συναντήσει.
Καμωματοῦσες, πεταχτές, σά φοινικές καμαρωτές
μέ τής παιδιάτικες δόμες γιά ήδονικό μεθῦσι

Νά ἡ Ἀννούλα πού γελά σκερτζόζικα καί ντροπαλά
στήν κεντημένη φορεσιά χωμένη σά Μαντόνα.
Κ' ἡ Κατινούλα πάρα κεῖ μέ τή φωνή τή φυθμική
νά τραγουγάει τόν ἀμανέ γυρτή στή πολυθρόνα.

Προβάλλ' ἡ Νίτσα σκυθρωπή, στό παραθύρι της σκυφτή,
χλωμή, μά πόσον ὕμορφη! σάν Παναγιὰ θλιμμένη
Καί στή βεράντα γελαστή ἡ Μαργαρίτα μέ κλωστή
τό φιόγκο τῆς κουκλίτσας της προσεχτικά νά δένη.

Ἡ Ζώγια μούρχεται στό νοῦ μέ ταχνό φῶς τοῦ δειλινοῦ στό προσωπάκι της γραφτό μέ τά θλιμμένα μάτια.
Κι' ἡ Βέρρα μέ μιά πιθυμιά στό πιάνο καθιστή μέ βιά νά παίζη κάποια τοῦ Σοπέν αἰσθητικά κομμάτια.

Καί μπρός στή γραφομηχανή, ἡ Ἰωάννα στό χαρτί ἐμπορικές ἐπιστολές νά γράφει ὄντα προβάλλει.
Καί στόν καθόρέφτι της μπροστά ἡ Μάρω χαμογελαστά νά καμαρώνει τό μικρό κουκλίστικο κεφάλι.

Ολες περνᾶνε καί βαθύ σκοτάδι γύρω ἔχ' ἀπλωθεῖ
καί λέω πῶς τό κάθε τί γιά μένα πειά θά σβύσῃ.
Καί μόν' ὁ Ἰσκιος τῶν παληῶν σάν ἥχος μακρινός βιολιῶν)
ἔρχεται στήν ἀνία μου γιά νά μέ συγκρατήσῃ.

ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Σ' ἀνοιχτό παραθύρι
κορασιά ξεποβάλλει
τό φεγγάρι χρυσώνει
τό ξανθό της κεφάλι
Καί οργοῦν τά λουλούδια
πῶχει δίπλα στή γλάστρα
ἄ! τόν κόσμο τρελλαίνει
κορασιά ξελογιάστρα.

Σ' ἀνθικτό παραθύρι
πρῶτο βράδυ τοῦ Μάρτη
κάποια φλόγα καινούργια,
στήν καρδιά μου ἀνάφτει.
Κάποια φλόγα τ' ἀχεῖλι,
ἄπ' τόν πόθο λιγώνει
—Τ' ἀνοιχτό παραθύρι,
τήν καρδιά μου σκλαβώνει,

'Απ' τήν ἄνοιξι κλέβει
τή δροσιά καί τή χάρι
καί γιαυτό μᾶς μαγεύει
τοῦ Μαρτιοῦ τό φεγγάρι,
Μά διπλᾶ μᾶς μαγεύει
καί τριπλᾶ μᾶς θαμπώνει
Τά ωραια μαλλιά της
τή βραδυά νά χρυσώνει... . . .

ΝΤΡΟΠΗ

στὸ φίλομον NIKO ΦΩΤΑΚΗ

Ντροπή σ' ἐκείνην τή καρδιά πού θ' ἀγαπήσῃ
ἔμενα καί θά μοῦ δώσῃ τ' ἀκοιβά, ναρκωτικά της
μῆρα
Ντροπή στά χείλη τ' ἄλικα πού θάρθουν φλο-
γισμένα
γιὰ νά μοῦ δώσουνε φιλιά ἀπ' ήδονή πλυνμῆρα.
Ντροπή στά χέρια τ' ἄπαλά τά πουπουλοπλασ-
μένα,
ὅπου θά μοῦ φορέσουνε, βελούδινη πορφύρα
ἀγάπης. ιαί πού ὥμοοφα τραγούδια ζηλεμένα
θέ νά μοῦ παιζουν μέρωτα στήν Όρφική τή
Λύρα.

Ντροπή γιατί γεννήθηκα ἔνας φτωχὸς τεχνίτης
πού δ πόνος σφιχταγκάλιασε τά στήθη μου κ'
ἡ λύπη
μὲ τράβηξε τόσο κοντά, σά νάτανε μαγνήτης,
Πού τώρα κάτι αἰσθάνομαι, στ' ἄληθεια νά
μοῦ λείπει:
·Ἐκεῖνο τό ἀνθρώπινο χαμόγελο στά χείλη,
πού μόν δ μαῦρος θάνατος μπορεῖ νά μοῦ τό
στείλει.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΩ

Είμαι τοῦ πόνου τρυγητής καὶ μέσα στήν καρδιά μου
ένα αἰώνιο μυστικό σκληρά μέ τυραννάει
Κανένας δέν μ' ἀγάπησε καὶ στά πυκνά μαλλιά μου
χάδι δέν ἔνοιωσα ποτέ γυναίκας π' ἀγαπάει.

Πάντα ἡ ψυχή μου σέ βαθύ σκοτάδι τριγυρνάει
καὶ μιά λαχτάρα σπαρταρᾶ μέσα στήν ἀγκαλιά μου
Δράκοι καῦμοι, τού ἴδανικού ὁ στοχασμός πέρναει
κι' ἔνας χειμῶνας ἔρχεται νά πνίξῃ τά δύνειρά μου.

Καὶ καρτερῶ τόν ἄγγελο, πού θᾶρθη γά μοῦ φέρη
τήν ἀνοιξη στά χείλη μου μέ τά τρελλά φιλιά του
καὶ καρτερῶ τ' ἀβέβαιο τό κάτασπρό του χέρι
νά μού χαρίση τή λεπτή κι' αἰθέρια μυρωδιά του
Μ' ἀλλοίμονο!..ώς πότε πιά θέ νά τόν περιμένω;
Μοῦ τάργαρψεν ἡ μοῖρά μου: «τήν ὥρα ποῦ πεθαίνω!».

ΠΟΘΟΣ

Ἄπόψε στό τσαντῆρι σου θέ νάρθω ἀξαφνικά,
τσιγγάνα χαλκοπόρσωπη. Κανείς δέ θά μέ νοιάση.
Θά φτερουγίζ' ἡ σκέψη σου σ' δύνειρα μαγικά
κι' ὁ ἀγγελικός ὁ ὑπνος σου λαχτάρα θά μοῦ δώση.

Θά σέ ξυπνήσω ἀνάλαφρα μέ λόγια μυστικά,
πού τή καρδιά σου κάποτε τήν είχανε σκλαβώσει,
κ' ὑστερά τό κορμάκι σου μέ τά μυρωδικά
ἡ φλογισμένη μου Ψυχή θέ νά σοῦ τό μυρώση.

Θά τρέμουν τά στηθάκια σου ἀπό τήν ἥδονή
τόσο, πού θά μοῦ κάνουνε γλυκύτερο τόν τόθο,
καὶ θέ νάκουόσης μέσα σου τής σάρκας τή φωνή,

Πού θά ξυπνήσ' ἀχόρταγα ἀπ' τό βαθύ της ὑπνο
νά σβύση κάθε δύνειρο ἀπατηλό καὶ νόθο,
στρώνοντας τής Μαγδαληνῆς τό κολασμένο δεῖπνο.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΕΣ

Κάποιες γυναῖκες, πού ντροπή καί φρίκη μοῦ σκορπάνε
συχνά γυμνές προβάλλουνε στοῦ ὑπνου τή γαλήνη
κ' ἔκεī μέ φεύτικες δρμές καί χάδια μέ κερνᾶνε
τήν ήδονή, πού τοῦ κορμιοῦ ἡ ἀνατριχίλα δίνει.

Τὰ χείλη τους στά χείλη μου παθητικά κολλᾶνε
κι' ἡ κάθε μιά ἀπ' τοῦ κόρφου της τή μυρωδιά μοῦ
δίνει

Μέ τό λικέρ τοῦ κολασμοῦ θαρρεῖς πῶς μέ μεθάνε
καί τρεμόντιαίζει τό κορμί στήν δργιασμένη κλίνη.

Τό φεύτικο τρεμούλιασμα μοῦ καίει ὅλο τό σῶμα
κι' ἀνοίγοντας τά μάτια μον πονῶ κι' ἀνατριχιάζω,
ἄχι τόνειρο τ' ἄπατηλό δέν ἔσβυσεν ἀκόμα.

Πολλές φορές Μαγδαληνές γιά σᾶς κρυφοστενάζω,
γιατί μέ ὁδά μοιάζετε, πού κάποιο σκληρό χέρι
τ' ἄκοψε καί τά μάρανε. Γιατί; Γιατί... Ποιός ξέρει.

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΟ ΠΑΝΥΓΗΡΙ

Τῆς ἀνοιξις τρελλό τό πάνυγῆρι
χίλιων λογιῶν λουλούδια μᾶς χαρίζει
Μπροστά στῆς ὠμορφιᾶς τό θυ-
σιαστῆρι

δλ' ἡ χαρά τῆς νειότης γονατίζει.
Τό χαμομῆλι πέρα παιχνιδίζει
καί καίει λειβανωτός τό θυμιατῆρι
μύρων, κ' ἡ πεταλοῦδα φτερούγιζει
στῶν κρίνων τό ἀθάνατο ἀνθεστῆρι.
Χαρά θεοῦ στόν κάμπο τής αὐγούλες
κυλοῦνε νά νερά γοργά μέ χάρι
καί στή δουλιά τους ἡ χωριατο-
ποῦλες.

Ἐργατικά μελίσσια, μέ καμάρι
πηγαίνουν καί τά χείλη τους ἀ-
νοίγονταν
σ' ἓνα τραγοῦδι πού τ' ἀηδόνια
σμίγουν.

ΤΩ ΚΑΛΝΤΕΡΙΜΙ

Τό καλντερίμι ὁ παληός μου δρόμος
μικρό-μικρό πού πέρναγα παιδάκι.

Μ' ἔδερνε τότε ἀπόνα ὁ τρόμος
σάν ἔβλεπα τό Τούρκικο καλπάκι.

Μάυρης σκλαβιᾶς ἀνείπωτης ὁ νόμος
—χωρίς φτερά κακόμοιρο πουλάκι
Πόσες φορές δέν ἔκλαψα, μά δυνώς
σέ ἀγαποῦσα, Γούρκικο σοκάκι.

Γύρω-τριγύρω σπήτια παραθύρια.
πού βγαίναν ἡ γλυκές γειτονοπούλες,
*Ω! πόσα δέν γινόντουσαν μυστήρια
Τής μαύρες νύχτες, τῆς χρυσές
αὐγούλες.

Καί στή γωνιά τό σπήτι τό δικό μας
μέ τήν ἀγάπη καί τό θησαυρό μας.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

I.

Κάποια βραδιά, πού δέ Βορριας δέξω φυσοῦσ' ἀκόμα
καὶ οἵ ἐρασιτέχνες στή σκηνή τοῦ θέατρου μαζευμένοι
προσμένανε μὲνα δειλό χαμόγελο στό στόμα

τοῦ ζεζισέρ τήν προσταγή στούς πάγκους καθισμένοι.

Σύσταση ἀπλή, μᾶς ἔκανε γνωστούς, ζσως καί φίλους
στοῦ θέατρου τοῦ Βασιλικοῦ τή βελουδένια σάλα.
κῦστερα συναντιόμασταν στό Ζάππειο καί στούς
στύλους
τοῦ Ὀλυμπίον, πλάθοντας, δνείροντα μεγάλα.

Καί στίχους μοῦ ἀπήγγειλετοῦ Μπωντελαίρ μέ πάθος
στούς μακρινούς περίπατους τά δειλινά τ' Ἀπούλη
καί λίγωναν τά μάτια σου στῶν τραγουδιῶν τό βάθος
ἐν' φι μιά γλύκ' ἀφήνανε τά πορφυρᾶ σου χείλη.

Κι ὅταν πιά κουραξόσουνα μὲν πλιδίσιο θάρρος
στήν ἀγκαλιά μου ἔριχνες τ' ὀραῖο σου κεφάλι.
καὶ ἔκλινες τά χεράκια σου ἀσπρα φτερά—σά γλάρος
νά βυθιστῆς στό φλογερό τῶν πόθων σου ἀκρογιάλι.

II.

Στό ταβερνειό τῆς γειτονιᾶς ἔνα πρωΐ, θυμήσου!...
μέ τήν παρέα μας τή γνωστή ἐμπήκαμε μέ κέφρι.
Στά κοριτσάκια ἀνάμεσα ἔχωριζε ή μορφή σου
τήν εὐθυμία τῆς συντροφιᾶς εὐγενικά νά γνέφει.

·Η Γιόκα, ποὺ μέ κοίταζε μέ ὑποπτη λαχτάρα,
φαινότανε νά σοῦ ξυπνᾶ τή ζήλεια στή καρδιά σου
Καί ή Τασία, πάρα κεῖ σκεοτζόζα, παιγνιδιάρα,
σέ πείραζε μέ χάχανα γιά μέ πονμουν κοντά σου.

·Ο Μάριος ἀρχίνησε ὁώστικες παροιμίες
νά ξεφουνίσῃ βιαστικά ἀλί τό μικρό του στόμα,
ἐν' φι ή Μαίρη ἀντίκου του γαιτύτες τής ἀοιδίες,
βαφότανε ἀξαφνικά μέ τής ντροπῆς τό χρώμα.

Μιά παιδιακίστικη χαρά μὰς εἶχε δλους κάνει
νά πίνουμε, νά πίνουμε, νάδιαζουμε ποτήρια
ἀπό τό κόκκινο κρασί καὶ ή σκέψη μας νά φθάνει
στής μέθης τά λαγγέματα μέ παιγνιδάκια μύρια.

III.

Ἐπαιξ' ἡ δοχήστρα τῆς βροχῆς μέσ' ἀπ' τά μαῦρα
νέφη
τό θλιβερό μονότονο τραγοῦδι τοῦ Σεπτέμβριον.
Καί πίσω ἀπ' τό τξαμόφυλλο τοῦ παραθύρου, ἡ
νύχτα
ἡρθε μέ μιά παράξενη λαχτάρα νά μᾶς εῖρη.

Ιωάννα στό μουτράκι σου είχε χαράξει ὁ πόνος
ἔνα χαμόγελο πικρό γιαυτήν τήν ίστορία
πάρχησες νά μοῦ λές θλιβά καί πού ὁ ζηλιάρδης χρόνος
τήν ἔθαιψε σά γράμματα μέσ' σέ παληά βιβλία.

Τά παιδικά σου ὀνείρατα, ἡ κούκλες, τά παιγνίδια.
Κάποιες παληές ἐπιστολές μέ όρζ φιόγκο δεμένες.
κάποια λογάκια ἐρωτικά, ἐνός σχολείου ὁ δρόμος
καί φιλενάδες παιδικές πιός ξέρει πού χαμένες.

Γιά τά «μικρά σου μυστικά» πούχανε τόσοι γράψει
λόγια πού τοτ' ἐφαίνονταν παιδιάτικες ἰδέες.
Γώρα πού τάφεροντες στό νοῦ δυό στάλες είχαν στάξει
ἀπό τῶν φλεφαρίδων σου τής κόχες τής ώραίτες.

Κι' δταν σέ λίγο ἔπαιψε τό κλάμμα τῆς βροχούλας
σφούγγιες τά ματάκια σου καί μέ νεράϊδας χάρη
γύρισες καί μέ κοίταξες καί νόμισα πῶς ἥσουν
σάν ὄνειρο πού ἔπλασα μιά νύχτα μέ φεγγάρι,

IV.

Διαβάζοντας κάποιο παληό ωμαντικό βιβλίο,
βρήκα ἔνα γαρύφαλλο στά φύλλα του θαμμένο
καί τῶφερα στά χείλη μου κήτανε τόσο κρῦο
σάν πρόσωπο ἐνός νεκροῦ χλωμό, κιτρινασμένο.

Στό τραίνο μέσα, πού ἐρχόμασταν ἀπό τήν Ἐλευσίνα,
ἄπειρος ἀπ' τήν παράστασι τοῦ Ἰππολύτου ἐκείνη.
μέ ζαλισμένα τά μυαλά, σά νάπιαμε ρετσίνα
καί κουρασμένα πρόσωπα χλωμά ἀπό τήν ὄδυνη.

Στά διπλανά βαγκόνια μας τραγούδια ἀντηχοῦσαν
ἐρωτικά, μονότονα σέ βραχνιασμένους ἥχους,
ἐν' φ στό πλάι σαν γυρτός τά χείλη μού ἔσποῦσαν
σέ κάποιους μελαγχολικοὺς Ἀνακρεόντιους στίχους.

Τήν Ἐλενίτσα πείραζεν ὁ Τάκης καί γελοῦσε
τοῦ Γιοχανάν φημίζοντας τή σαρκική ὠραιότη
κ' ἡ μητερούλα σου πιό κεί τά μάτια σιγοκλοῦσε
σά νάθελε νά ὄνειρευθεῖ τήν περασμένη νειστη.

Καί στής Ἀθήνας τό σταθμό τοῦ χωρισμοῦ τήν ὕρα
μούδωκες τό γαρύφαλλο αὐτό γιομάτο μῆρα.
Καί στό βιβλίο μου τῶκρυψα, κι' ὅς τό κοιτάζω
τώρα.
μιάν ἔκφρασι μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ κρυφοκλαέει, πήρα.

VI.

“Οταν γυρνάω πολύ νωρίς καμια φορά στό σπίτι μέ κουρασμένο τό κορμί ἀπ’ τή δουλειά, ἀπ’ τήλυπη Παιώνω τάλμπούμ καί κάθομαι κάτ’ ἀπ’ τό φῶς τῆς ἐν φῶνα ρῆγος μοῦ ξυπνᾶ βαθειά τό καρδιοχτύπι. λάμπας

Κι’ ἀναμετρῶ τά φύλλα του κύπογροφές διαβάζω κατ’ ἀπό λόγια πούγραψαν γνωστοί παληοί καί φίλοι Καί σμίλεψες τόσο κομψί μέ τῆς καρδιᾶς τή σμίλη.

Είναι γιομάτες αἰσθημα κι’ ἀρμονικές σά στίχοι πλημμυρισμένες ἀπό φῶς κι’ ἀπό γλυκειάν ἀγάπη πέχουν τήν πεῖρα τῆς ζωῆς κορυμμένη ὀνάμεοά τους, πού καί τόν ἔγωγμό σκλαβώνει τό οατοάπη

Καί τά διαβάζω φωναχτά σάν ώμορφα τραγούδια τά λόγια πάντηχοῦν βαθειά καί μοῦ ξυπνοῦν τή λήθη δσ’ ἐνα τῆς γιαγιᾶς γλυκό κι’ ώραιο παραμύθι...

V.

Παραμυθένια πιμόρβιας τοῦ δειλινοῦ τήν ώρα καί τά τρελλά σου βήματα ἀντήχησαν σάν ἥχοι δρκήστρας Βιεννέζικης, ἐν ᾧ ἀπ’ τύραννο σου στόμα τά λόγια σου ξεφεύγανε σάν Μπωντελέριοι στίχοι.

Είχα τρεῖς μέρες νά σέ δῶ (Καιρός πολύς γιά μένα. κι’ ώς είδα τό χαμόγελο στά χείλη σου νάπλωνει είπα: πῶς ἥρθ’ ή ἄνοιξη πλημμυρισμένη έόδα, καί πῶς ή μέρα τῶν γλυκῶν έρώτων ξημερώνει.

“Ἐνα βιβλίο κράταγες στό παχούλο σου κέρι. τά παιδικά τραγούδια μου, πού σούχα χαρισμένα, Κήσουνα τόσον εὔθυμη, πού δίχως νά τό νοιώσης τά χείλη σου σιά χείλη μου βρεθήκανε σμιγμένα.

Κι’ δταν τό δρόμο πήραμε γιά τά γνωστά μας μέρη γιομάτοι ἀπό κατάνυξοι κι’ ἀπό τρελλή λαχτάρα. Μιά στάλ’ ἀπό τά μάτια σου δρόσισε τή μορφή μου τήν ώρα πού τό «χωρισμό» ἔπαιζε μιά κιθάρα.

VII.

“Ω! τώρα σεχώ χάσει πιά ’Ιωάνν’ ἀγαπημένη.
Μόν’ στό καθρέφτη τῆς ψυχῆς βλέπω τό πρόσωπό σου
τόσο μικρούλη ντροπαλό μέ τό χαμογελό σου
τό μοστικό μου δλόκληρο τοῦ παρελθόν νά ύφαινει

Τά λαγκαρσόν σου τά μαλλιά πάγγιζανε τά χείλη
τῆς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ, ποιός τά χαιδεύει τώρα
στερνή φορά τά φίλησα κάποια θλιμμένην ὥρα
πούφυγες καί δέν είμαστε οὔτ’ ἐρασταί οὔτε φίλοι.

Στῆς πολιτείας χώθηκες τό φρενιασμένο πλῆθος
μοντέρνα τό χορό κέσυ τοῦ Ἰλισμοῦ νά σείρης
ἀπ’ ἡδονή κι’ ἀπ’ ἐρωτα κι’ ἀπό χαρά νά γείρης
στοῦ νέου σου ἐραστοῦ εὐτυχῆς τό φλουγισμένο στήθος

“Ιχνος δέ μένει τώρα πειά ἀπό τόν ἐρωτά μας,
Ο πάγκος ἔδημος κι’ αὐτός τό συντριβάνι, ἡ βρύση,
κι’ αὐτά σέ λίγ’ ὁ ἀναιδής καιρός θά τά γκρεμίσῃ
καί χιόνια θᾶρθουν στά μαλλιά καί κρυο στή καρδιά
μας.

VIII.

Καφενεδάκι τοῦ Ἰλισσοῦ μιά νύχτα ἐρωτοργιάστρα
τὰ πορφυρᾶ ὡς ἀνέμιζεν ἀγέρας ροδοφύλλια
καί σταυλακιοῦ σου τό νερό καθρεφτιζόνταν τάστρα
μιανῆς ἀγάπης τόνειρο μᾶς ἔσμιξε τά χείλια.

“Ἐκείνη μελαγχολικὴ κ’ ὥραιά σάν μιά ἴδεα
μέσος στό μυαλό μου χάραξε τὴν ἀσπιλη μορφή της.
Κάποια μποέμικη πειό κεῖ τραγούδας παρέα
κ’ ἡ νύχτα μᾶς ἀγκάλιαζε μ’ ὅλη τὴν ὑπαρξίη της

“Ω! τὰ λευκά χεράκια της στά χέρια μου ὃς κρατοῦσα
τά χείλη της προφέρανε τοῦ Ἄλμπέο Σαμαίν τούς
στίχους:

«ώ! νά μποροῦσε νάφευγε χωρὶς πιά νά γυρίσει...
τώρα πού καί τά χέρια του μάγαπην ἔχουν γιομίσει.»

Καφενεδάκι τοῦ Ἰλισσοῦ μεσ’ τή γαλήνια νύχτα
εἰχ’ ἡ ψυχή μου κάποτε ἀπ’ ἐρωτα γιομίση
Μ’ ἀπόψε τά ξερόφυλλα μεσ’ τό ποτάμι ωίχτα
νόρθη ὁ σβυσμένος ἐρωτας νά τά νεκροφιλίσει.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ..

1.

Τά παραμύθια τῆς γιαγιᾶς δέ θά πεθάνουνε
δσα κι ἄν θά περάσουν χρόνια, χρόνια!
Γύρω ἀπ' τή φωτιά οἱ γρηές θά κάθονται
νά τά διηγοῦνται μέ καῦμό στά ἐγγόνια.

Τούς παιδικούς χειμώνας θά θυμίζουνε
κι ὅνειρατα θά πλάθουνε στή σκέψη,
κ' ἐκεῖνα πού νομίζαμε γιά ψεύτικα
θάρτουν στιγμές πού θάζουν ἀληθέψει.

2.

Στό φίλο μου Λογογράφο
ΕΜΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΑΚΩΦ

Τό αὔριο πολλά δέ μᾶς ὑπόσχεται.
Τό σήμερα πεθαίνει στήν καρδιά μας.
κεῖν' οἱ χαρές μας δλες μάταιες
κ' ἐφήμερα σάν ψέμμα ἡ ὁμορφιά μας.

Συντίζει μαῦρο τό ἐγώ τή σκέψη μας,
κ' ἡ ζήλεια τῶν τρανῶν μᾶς κυριεύει.
Περνοῦμε ἀπαρατήρητοι καί φεύγοντες
καί πίσω μας ἡ Νύχτα βασιλεύει.

3.

Σφίγγεις τήν ἀμαρτία μεσ' στής χούφτες σου
καὶ τήν κρατᾶς γερά σάν ἔνα μῆλο.
Ἐσύ θρησκεία ποτέ σου δέν ἐγνώρισες
κι' ἀρνήστηκες πιστό νά κάνης φίλο

Μά ὅμως τήν ὥρα κείνη τήν ἀθάνατη,
πού πέροναγε ὁ Χριστός ἀπό μπροστά σου
Ἐγειρες καὶ τού μύρωσες τά πόδια του
καὶ ἄγιασ' ὁ σκοπός του ἔρωτά σου.

4.

Οἱ ποιητές εἶναι καῦμῶν γεννήματα
καὶ ξέρουν πῶς οἱ ἄνθρωποι δέν φταινε
Αὐτοί καὶ τούς κουτούς δέν εἰρωνεύονται.
Πονοῦν βαθειά, καὶ μερονύχτια κλαῖνε

Διπλοῖωή ἔχουν μέσα τους, ἀθάνατη.
κι' ἀπ' τή κοινή ζωή φτιάχνουν τήν ἄλλη
τής φαντασίας, πού οἱ καῦμοί πεθαίνουνε
μεσ' στοῦ ωυθμοῦ τήν ἄφθαστη κραιπάλη.

5.

Τό χιόνι μέσ' στήν πολιτεία στρώθηκε.
Είν ή βραδυές πού λέν' τά παραμύθια.
Γύρω ἀπ' τό μαγκαλάκι πῶς πυρόνουνε
τά μυαλά, κι' ἀργοτρέμουνε τά στήθια,

Στά χείλη τῆς γιαγιᾶς σιγά ἀπλώνονται
οωμαντικῶν καιρῶν ἄγαπες πλάνες.
Καί τά μικρά κορίτσια συλλογίζονται:
Γιατί τάχα νά κλαίν οἱ γρηές μάννες;

1.

Στήν πλούσια σάλ' ἀκούγεται ὁ ἀχός κάποιας χαρᾶς
καὶ ἔχειλάει τό κρασί ἀπό κρουστά ποτήρια.
Γυναῖκες ἡδονιστικές, χωρίς κάμμια ντροπή,
σ' ὀραίων ἐφήβων ἀγκαλιές νά ξαποστάσουν γέρνουν.

Κι' ἀντίκρυ μέσ' στό ταπεινό καλύβι ἐνός ἐργάτη.
Σέ μιά μονότονη σιγή ὁ ὑπνος βασιλευει,
Μιά μάννα μέ τό γιώκα της ὅνειρα γλυκοβλέπει.
κ' ἔνας πατέρας ἀγρυπνος γιά ταύριο λογαριάζει.

2.

Τής νύχτες κάποιο φάντασμα τό νοῦ μου βασανίζει.
Τής ἀγριες νύχτες τά παληά θυμάμαι παραμύθια
Κάποια φωνή πολύ γνωστή μέ άρμονία γιομίζει
τῶν ἀγαμνήσεων τή χαρά, τής πίκρας τήν ἀλήθεια

Κι' ἐν φένα χέρι κάτασπρο ἀπλώνεται σέ μένα,
χεράκι, πού τό λάτρευα καί τώσφιγγα μέ πόθο
—Σκληρή πραγματικότητα!—μέ μάτια δακρυσμένα,
μονάχος τοῦ θανάτου μου τόν Ἐπιτάφιο κλώθω...»

3.

Μέσ' στό μυστήριο τῆς ζωῆς, πού δὲ λογισμός παλεύει
νά φτάσῃ κάποιο ἀπειρο, πού χάνεται στά βάθη
μιᾶς ἄγνωστης ἐρήμωσης, ή Μοίρα βασιλεύει,
καί λέγει μ' ἔνα χαμόγελο. «Κανείς δέ θά τό μάθη...»

Κι' δὲ ἀνθρωπος ἀγόγγυστα πεονᾶ χωρίς νά νοιώθει
γιά τό αὔριο πού τού ἔρχεται καί τί τόν περιμένει
Καί πρόβλεψη τρομαχτική δὲ λογισμός του κλώθει,
πού στή στερνή του τή στιγμή μέ τή ψυχή του βγαίνει.

4.

«Ω καταπράσινα βουνά! δο μαγεμένοι τόποι!»
ώ μακρυνά μου δνείρατα γιά πάντα πειά σβυσμένα..
Τής πρώτης νειότης μου ή κλωστή—άλλοιμονό
μόνη ἐκόπη
κ'είναι αλειστά τά χείλη μου, βουβά, φαρμακωμένο.

Δέ θά ξανάρθω νά σᾶς δῶ καί νά σᾶς τραγουδήσω
καθώς μικρούλης μιά φορά μέ τή φτωχή μου λύρα
Ἐτσι στήν ξενιτειά σκυφτός θέ νάπολησμονήσω,
ὅτ' ή χαρά σας μούδωκε κι' δ, τι μοῦ πήρε ή Μοῖρα.

Ο ΤΡΕΛΛΩΣ

Στό ποιητή ΡΩΜΟ ΦΙΛΥΡΑ

Χί, χί! Ξεκαρδίζανται στά γέλοια
τῆς πολιτείας ώς γυρίζω τά δρομάκια
ἔτσι χωρίς καπέλλο στό κεφάλι
καί μέ πετροβιολοῦνε τά παιδάκια.
— Τούς διδάξαν οι προφήτες τά εὐαγγέλια
τή θρησκεία αυτή τοῦ αἰσχους τή μεγάλη

Οι τίτλοι δέ μποροῦν νά μέ δεσμέψουν
κι' οι κομψοφορεμένοι ἀφεντάδες.
Καί ἀς μέ κορούδεύουν δσο θένε
οι τρανοί πού ζοῦν σά βασιληάδες!
Εἰν ή ζωή γιαυτούς σάν παραμῆθι,
πού σέ λίγο θά τό σβύσ' ή λήθη.

Χί, χί, κ' οī κοπελούδες, πῶς γελοῦνε!
ὅ τρελλός φωνασκοῦνε στά σωκάκια
κι' ἀπό μπρός μου σαλιαρίζοντας περνοῦνε
τά κομψά λυγηρά τους σωματάκια
καὶ φεύγουνε καὶ πάνε δ! τί φρίκη
μέ τήν καρδιά σκληρή, σάν ἄγριοι λύκοι!

Σκουπίδι βρωμερό μέσ' στά σκουπίδια
μέ θαρροῦν, μά ἔγώ ποτέ δέ νοιώθω
μῆσος γιαντά τῆς πολιτείας τά φείδια.
Αφήνω τό μυαλό μου νά πετάει
τρυγώντας τόν τρελλό μου πάντα πόθο,
πότε στοῦ Βασιλέα τό παλάτι
καὶ πότε στή φτωχή γωνιά τού ἐργάτη.

Μέ χαιρετοῦν εἰρωνικά κι' αὐτό τό βλέπω
κι' ἄν θαρροῦν πῶς δέ νοιώθω τί συμβαίνει
εἰν κουτοί ! ή ψυχή μου ή πονεμένη
σέ καλήτερους χρόνους ἔχει ζήσει
καὶ στοῦ Ὄλύμπου τή χαρά ἔχει φτερουγίσει
γιά νά νοιώσῃ τήν ἀλήθεια αὐτή τοῦ κόσμου
πού στής τρέλλας μέχει ρίξει τό μεθύσι.

Ο τρελλός! ὁ τρελλός ὁ στιχοπλόκος
είμαι γώ πού φοβιζόυν τά παιδάκια
ἡ μητέρες νά μή βγοῦνε στά σωκάκια.
Ο τρελλός πού ξυπνᾶ χωρίς ἔλπιδες
καὶ κοιμᾶται μ' ἐφιάλτες στό πλευρό του,
μ' ἔνα γέλοιο εἰρωνικό στό πρόσωπό του.

Ούτ' ἀγάπη μοῦ σκλαβώνει τήν καρδιά μου.
Ούτε πόθος σαρκικός τά ὕνειρά μου,
ούτε τῆς γλυκειᾶς νεότης δ σωσίας.
Μοναχά τῆς τρελλῆς μου φαντασίας
μέ πλανεύοντας οī Σειρῆνες καὶ μέ πᾶνε
στά σκοτάδια πού Νεράιδες τραγουδᾶνε....

Ο ΓΘΗΣ

Γέρνω, πῶς γέρνει τό κατάξεφο δεντρί,
σβυσμένο τοῦ καιοοῦ ἀποκαΐδι
Κάποτε εἴμουνα, κάποτε παιδί,
κείχα τήν ωμορφιά τρανό στολίδι.

Πόσες καρδιές μάρωματα βαρειά
μοῦ μύρωσαν-θυμάμαι-τήν ψυχή μου,
καί πόσα στήθη λάγνα καί γυμνά
δέν ἔννοιωσα νάγγίζουν τό κορμί μου

Εἴμουν πλασμένος γιά τήν ἥδονή,
κείχα καρδιά γιομάτη καλωσύνη.
Μέχανες ή νύχτα μεύσισκεν ή αὐγή
σά μαραμένο λούλουδο στήν κλίνη.

Σάν πέρναγα—τί ὅνειρα γλυκά—
ἀπό τής γειτονιές, οἱ κοπελούδες
βγαίναν στά παραθύρια βιαστικά,
καί μέ κοιτάζαν τόσο μαγικά,
ὅπως τά λουλουδάκια ή πεταλούδες.

Γράμματ^ς ἐρωτικά ἔνα σωρό,
πλημμυρισμένα μούχαν τό συρτάρι
κ' είμουνα κάποια δόξα ἔναν καιρό,
δόξα πιό φωτεινή κι' ἀπ' τό φεγγάρι.

Εἴμουν ὁ διαλεχτός τῆς γειτονιᾶς,
ὁ ριμαδόρος μέ τά καρδιοκτύπια,
“Ο Γόης—ἔτσι—πές τῆς ωμορφιᾶς,
πού τήν ἀγάπη σάν κρασί τήν ἥπια.

“Ηξερα νά μεθῶ καί νά σκορπῶ
πόθους ἐρωτικούς, τρελλές ἐλπίδες:
κ' είχα ἔναν πόθο μόνο μυστικό,
σά φῶς μέ παιχνιδιάρικες ἀχτίδες:

Τοῦ λόγου ἀγχομαχώντας ν' ἀνεβῶ
τό Γολγοθᾶ, καινούριος Ναζωραῖος,
μ' ἔνα στεφάνι. Κι' ὅνειρο γλυκό:
Μέσ' στούς ώραιονς, ὁ Ωραῖος

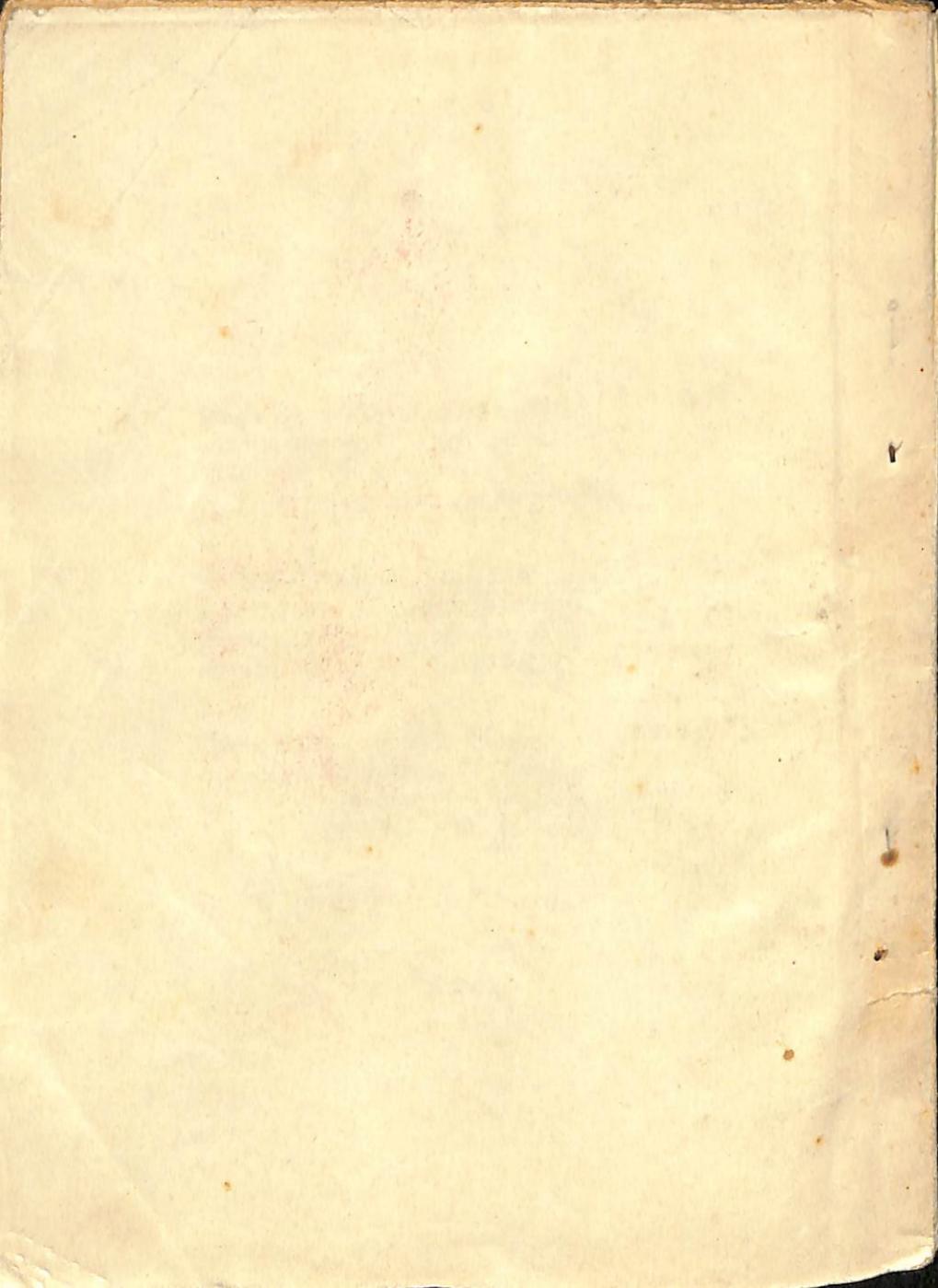
Τώρα ξέχουν δλα σβύσει, σά θολό,
κατάμαυρο νερό· δέ μέ κοιτάζουν.
Γελᾶνε μέ τόν πόνο μου, κ' ἐγώ
γελῶ μέ τούς χαζούς πού μέ πειράζουν.

Κ' ή βρύση σά στερέψη στή γωνιά
τοῦ δρόμου καί νεφάκι δέ μᾶς δίνει,
κάνεις δέν τῆς χαρίζει οὗτε ματιά.
μονάχα τόν καῦμό της καταπίνει...

"Ετοι κ' ἐγώ μονάχος θά περνῶ,
σά στερεμένη βρύση, τόν καιρό μου.
Κι' ἀν μέ περιφρονοῦν. δέν τούς μισῶ.
Μισῶ καί βλαστημῶ τόν ἔαυτό μου.

23—9—26.

ΤΕΛΟΣ

ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ & Ξ. ΛΕΥΚΟΠΑΡΙΔΗ

ΕΚΛΟΓΗ

ἀπὸ τὰ

‘Ωραιότερα Ἑλληνικὰ Λυρικὰ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΠΛΗΡΕΣΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

252 ποιήματα — 70 ποιηταί. 312 σελίδες.

“Ολοι οι κορυφαῖοι Ἑλληνες ποιηταὶ
ἀπὸ τὸν Σωλοιμὸν ὧς τοὺς νέους.

Ἐπτανήσιοι.—Ρωμαντικοὶ.—

Τῆς παλαιᾶς Ἀθηναϊκῆς Σχολῆς.—Σύγχρονοι.—Νέοι.

“Ἐκδοσις σὲ ἐκλεκτὸ μάτ χαρτὶ Δρχ. 40.—

» μεγάλης πολυτελείας » 85.—